

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.027 van 8 juli 2014
in de zaak A. 208.281/X-15.715.**

In zake : Johan SUYS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
woonplaats kiezend bij de federale politie DGS/DSJ
Fritz Toussaintstraat 8
1050 Brussel

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 maart 2013, strekt tot de
nietigverklaring van “de beslissing dd. 22-01-2013 van HCP [F. F.], waarnemend
directeur generaal van de federale gerechtelijke politie als hogere tuchtoverheid
waarbij aan verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam is opgelegd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 mei 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie, dienstchef van het team *Integrated System Local Police* (ISLP) van het arrondissementeel informatiekruispunt (AIK) Brussel, dat deel uitmaakt van de federale gerechtelijke politie (FGP).

3.2. Het diensthoofd van verzoeker, commissaris van politie (CP) P.M., maakt op 29 juni 2012 een informatieverslag over verzoeker op, gericht aan de waarnemend gerechtelijk directeur FGP Brussel, waarin verzoeker een aantal tekortkomingen wordt aangewreven: verspreiden kwaadwillige geruchten, ontbijt in dienstprestatie, incident na vragen van informatie betreffende de doorstroming van de infoflux.

De gerechtelijk directeur FGP Brussel besluit op 6 juli 2012 dat hierover een gedetailleerd functioneringsgesprek tussen verzoeker en zijn evaluator moet plaatsvinden.

3.3. Het voormelde functioneringsgesprek vindt plaats op 6 september 2012 en verzoeker laat hierbij de volgende aanvullende commentaar gelden: “Na kennis genomen te hebben van het informatieverlag en het gesprek dat geëvalueerde en evaluator hieromtrent hebben gehad, kan Suys Johan niet akkoord gaan met de hem ten laste gelegde feiten. Gezien de toch ernstige beschuldigingen beslist de geëvalueerde om een nota op te maken ten aanzien van de evaluatie-adviseur teneinde de exacte toedracht van de hem ten laste gelegde feiten te verduidelijken. Deze wordt rechtstreeks overgemaakt aan HCP [D.P.] en bijgevoegd aan dit functioneringsgesprek”.

In die nota betwist verzoeker de feiten en nuanceert hij deze. Hij wijst in de nota ook op een aantal tekortkomingen van zijn diensthoofd, CP P.M. Ingevolge de aantijgingen van verzoeker ten aanzien van laatstgenoemde, vraagt hoofdcommissaris van politie (HCP) D.P. bij nota van 12 september 2012 dat deze aantijgingen door de gewone tuchtoverheid zouden worden onderzocht.

3.4. De gewone tuchtoverheid voert een voorafgaand onderzoek uit. Het verslag van de voorafgaand onderzoeker verwijst in hoofdzaak naar het verhoor van CP P.M., die de feiten ontkent of stelt dat ze niet bewezen kunnen worden. Daarop besluit de gewone tuchtoverheid om geen tuchtvordering tegen CP P.M. in te leiden.

3.5. Op 10 december 2012 stelt HCP D.C., waarnemend directeur-generaal FGP, in zijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid, een inleidend verslag lastens verzoeker op, en dit omdat de beschuldigingen die verzoeker tegen CP P.M. heeft geuit, ongegrond zijn, en wel in die mate dat de tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid van verzoeker in het raam van een formele

tuchtprocedure moet worden onderzocht. Er wordt voorgesteld aan verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

3.6. Op 18 januari 2013 wordt verzoeker gehoord. Bij die gelegenheid legt hij een omstandig verweerschrift neer.

3.7. Op 22 januari 2013 beslist HCP F.F., waarnemend directeur-generaal FGP, aan verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing, waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“[...]

2. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen
INP Johan SUYS is lid van de FGP BRUSSEL/AIK.

Op datum van 06-09-2012 heeft betrokkene een informatieverlag gericht aan de heer Dir FGP BRUSSEL, waarin hij zijn Diensthoofd CP P.M. van een aantal ernstige feiten beschuldigt.

Het informatieverlag maakt het voorwerp uit van een voorafgaand onderzoek dat zonder gevolg wordt gerangschikt.

Uit dit onderzoek blijkt dat sommige beschuldigingen ongegrond zijn in feite in die mate dat de tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid van INP Johan SUYS dient te worden onderzocht in het raam van een formele tuchtprocedure.

Het betreft de volgende feiten:

- De diefstal van het voertuig van Mevrouw de Minister Milquet
- De consultatie uit interesse van een PV door een collega
- De tussenkomst bij de ZP BRUNO
- De werkrelaties tussen het AIK en de ZP BRUNO
- De onwettige consultaties van persoonlijke gegevens door CP [P.M.].

Ik verwijst naar het informatieverlag (stukken 6 tot 10) en het verslag van de voorafgaande onderzoeker (stukken 93 en volgende).

Tuchtverleden: blanco

Evaluatie: Bevredegend.

INP Johan SUYS maakt thans het voorwerp uit van een ordemaatregel (verwijdering uit de AIK door afdeling ten bewarende titel bij ordemaatregel).

[...]

4. Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten

Gelet op de feitelijke elementen vervat in het dossier :

4.1 meen ik dat de feiten vaststaan;

4.2 [m]een ik dat deze feiten aan INP Johan Suys kunnen worden toegerekend;

4.3 meen ik dat deze feiten het volgend tuchtvergriep uitmaken :

4.4 ‘Als lid van de Federale gerechtelijke politie, zijn dienstverplichtingen niet te zijn nagekomen door zijn Diensthoofd formeel te beschuldigen van ongegronde feiten via een informatieverslag;

doordat deze feiten strijdig zijn met de punten 14, 15, 24, 26, 27, 28, 29 en 81 van de bijlage bij het koninklijk besluit van 10-05-2006 houdende vaststelling van de deontologische code van de politiediensten.

5. BESLISSING

Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999, inzonderheid op de artikelen 2, 3, 5, 38 en 38bis

Gelet op de schriftelijke besluiten neergelegd tijdens het verhoor van 18-01-2013;

Gelet op het proces-verbaal van verhoor van 18-01-2013;

Overwegende dat het onderzoek en de beoordeling van de verweermiddelen [–] zowel deze die betrekking hebben op de procedure als de middelen ten gronde – dienen te worden beperkt tot de feiten en tuchtvergripen die ten laste worden gelegd zoals omschreven in het punt 2 supra;

Overwegende wat het verweer m.b.t. de procedure betreft, dat ten eerste, de verdediging onterecht stelt dat de hoedanigheid van hogere tuchtoverheid van de heer Directeur-generaal a.i. van de Federale gerechtelijke politie als een ‘klaarblijkelijke procedurefout’ zou zijn; dat de tuchtwet – verwijzend naar de rechtspraak van de Raad van State en inzonderheid het arrest [V.], nr 204249 van 25-05-2010 – inderdaad toelaat dat een hogere tuchtoverheid onmiddellijk tuchtrechtelijk optreedt van zodra deze overheid ‘in kennis is gesteld’ van feiten die aanleiding kunnen zijn tot een formele tuchtprocedure;

Dat ten tweede, de heer [V. D. C.] over de wettelijke vereiste kennis van de Nederlandse taal beschikt; dat betrokkene met pensioen is gesteld op datum van 01 januari 2013 en thans niet bereikbaar is om de nodige bewijzen voor te leggen; dat de proceduretermijnen om die reden niet kunnen worden opgeschort; dat het bewijs van zijn wettelijke vereiste kennis van de Nederlandse taal zal worden opgevraagd en ter beschikking worden gesteld van de Administratie in geval deze tuchtprocedure het voorwerp zou uitmaken van een verzoek tot schorsing en/of annulatie bij de Raad van State;

Dat ten derde, CP [G. D.] de wettelijke grondige kennis van de Nederlandse taal bezit zoals blijkt uit het document dat zal worden gevoegd bij het tuchtdossier:

Dat ten vierde, de opmerking van de verdediging m.b.t. het stuk 98 van het tuchtdossier als hetzij niet pertinent, hetzij ongegrond moet worden beschouwd: dat het enig objectief en onbetwistbaar middel waarover de tuchtoverheid beschikt om na te gaan of de raadpleging van de gegevensbanken al dan niet correct is gebeurd, erin bestaat de logging van de consultaties te raadplegen; dat in casu geen toestemming moet worden gevraagd of verleend aan een voorafgaande onderzoeker gemandateerd om dit te onderzoeken; dat tenslotte de consultatie van een logging niet betekent dat de persoonlijke gegevens van een welbepaalde persoon worden geconsulteerd;

Dat ten vijfde, zowel voorafgaande tuchtonderzoeken als formele tuchtprocedures in beginsel als vertrouwelijk moeten worden beschouwd;

dat de hypothese van de verdediging zoals geformuleerd niet toelaat af te wijken van dit beginsel; dat bijgevolg slechts de relevante en pertinente stukken t.a.v. de ten laste gelegde tuchtvergripen uit het voorafgaand onderzoek uitgevoerd lastens CP [P.M.] toegevoegd werden aan het tuchtdossier dat aanleiding geeft tot de procedure lastens INP Johan SUYS; dat bijgevolg geen schending van de rechten van de verdediging kan worden ingeroepen door INP Suys;

Dat ten zesde, de stukken 116 tot en met 118 uit het tuchtdossier worden verwijderd op verzoek van de verdediging; dat deze stukken zoals infra zal blijken, niet verder relevant zijn voor de beoordeling van de tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid van INP Johan SUYS;

Overwegende wat de verweermiddelen ten gronde betreft, dat de eerste ongegronde beschuldiging betrekking heeft op de diefstal van het voertuig van Mevrouw MILQUET; dat de versie van CP [P.M.] bevestigd werd door Commissaris M.F. die getuige was van de feiten; dat de professionele integriteit van de betrokken commissaris, unaniem als voorbeeldig beoordeeld tijdens een loopbaan van meer dan dertig jaar, in geen geval in twijfel mag worden getrokken; dat betrokkene als getuige in de zin van artikel 25 van de tuchtwet werd gehoord in het raam van deze tuchtprocedure; dat het verhoor van deze getuige afdoende duidelijk is en toelaat vast te stellen dat de beschuldigingen ongegrond zijn, zonder vereiste bijkomende onderzoeksdaden; Dat de ongegronde omschrijving door INP Johan Suys zoals vermeld in het stuk 9 – *in casu* ‘... hij nam mij vast met mijn linkerarm, zijn voorhoofd tegen het mijne, riep en spuwde in mijn aangezicht...’ als bewezen, toerekenbaar, en als tuchtvergriep moet worden beschouwd;

Overwegende wat de consultatie uit interesse van een PV door een collega betreft (stuk 9) in casu ‘uit curiositeit het PV van M. had opgezocht ...’, dat een dergelijke omschrijving laat veronderstellen dat de raadpleging van het bewust proces-verbaal plaatsvond om andere reden[en] dan politionele redenen; dat indien dit inderdaad zou zijn gebeurd – *quod non* –, het de plicht was van INP Johan Suys om proces-verbaal op te stellen lastens de betrokken collega zoniet ten minste en onmiddellijk zijn oversten in te lichten; dat dit *in casu* niet is gebeurd; dat niet kan aanvaard worden dat een politieambtenaar tewerkgesteld op een AIK (Arrondissementeel Informatie Kruispunt) beschuldigd wordt van onwettige onderzoeksdaden zonder het minste begin van bewijs die de vaststellingen van het voorafgaand onderzoek – in casu: de betrokken collega heeft het bewuste pv opgevraagd en overgemaakt aan zijn vragende overste [–] ontcrachten; dat het persoonlijke ongegrond feitenrelaas door INP Johan Suys zoals vermeld in het stuk 9 – *in casu* ‘uit curiositeit het PV van M. had opgezocht ...’ [–] als bewezen, toerekenbaar, en als tuchtvergriep moet worden beschouwd;

Overwegende wat de tussenkomst bij de ZP BRUNO betreft, dat het relaas van CP [P.M.] bevestigd werd door objectieve gegevens verzameld tijdens het vooronderzoek en de bevestiging door de Directe FGP BRUSSEL; Dat wat de werkrelaties tussen het AIK en de ZP BRUNO betreft, de verificatie bij de Directie FGP BRUSSEL duidelijk aantoonst dat deze beschuldigingen aan het adres van CP [P.M.] volstrekt ongegrond zijn; dat in redelijkheid moet worden aanvaard dat de Directie FGP BRUSSEL

het best geplaatst is om de werkrelaties tussen het AIK BRUSSEL en de PZ BRUNO pertinent te beoordelen; dat het verhoor van HINP V. zoals gevraagd door de verdediging, geen ander pertinent beeld zal kunnen geven dan de beoordeling van de Directie FGP BRUSSEL *in casu*, al was het maar om de eenvoudige reden dat de geciteerde getuige in geen geval beschikt over de informatie waarover de Directie FGP Brussel beschikt om de werkrelaties met een politiezone te beoordelen; dat het verhoor van HINP [V]. zoals gevraagd door de verdediging de - door haar onbekende initiatieven van CP [P.M.] *in casu* niet in vraag kunnen stellen; dat bijgevolg niet moet worden ingegaan op het verzoek om getuige HINP V. te verhoren in die mate dat dit verhoor niet nuttig is in casu; dat het relaas van de feiten zoals voorgesteld door INP Johan Suys (stuk 9) *in casu* ...‘grote misnoegdheid van de leden van de politie Schaerbeek’ en ‘... uitzonderlijke miserie tussen hun Korps en het AIK’, als een ‘persoonlijke en eenzijdige presentatie’ moet worden beschouwd, waarvan de ‘negatieve connotatie’ overduidelijk blijkt;

Dat deze persoonlijke, eenzijdige en ongegronde beschouwingen van INP Johan Suys zoals vermeld in het stuk 9 – in casu ‘... grote misnoegdheid van de leden van de politie Schaerbeek’ en ‘... uitzonderlijke miserie tussen hun Korps en het AIK’ ‘[uit] curiositeit het PV van M. had opgezocht ...’ als bewezen, toerekenbaar, en als tuchtvergrijp moet worden beschouwd;

Overwegende wat de onwettige consultaties van persoonlijke gegevens betreft, dat een logging van alle consultaties op de identiteit ‘S.G.’ werd opgevraagd; Dat als dusdanig elke consultatie uitgevoerd door om het even wie van deze identiteit, op de logging zou worden vermeld, inbegrepen een gebeurlijke consultatie op naam van [S.];

Dat vastgesteld moet worden dat dit niet het geval is geweest (stukken 112 tot 115);

Dat bijgevolg geen verdere onderzoeksdaden zoals het verhoor van getuige S. nuttig zou zijn;

Dat de ongegrondheid van de beschuldigingen als bewezen, toerekenbaar en als tuchtvergrijp moet worden beschouwd;

Aangezien dat ik meen dat de feiten vaststaan, dat ze u worden toegerekend en dat ze, krachtens de motivering uiteengezet in punt 4, een tuchtvergrijp uitmaken;

Overwegende dat de deontologische plichten waarnaar wordt verwezen supra 4.4 duidelijk stellen onder welke vorm de werkrelaties dienen plaats te vinden binnen de Federale politie; dat de tekortkomingen vastgesteld in hoofde van INP Johan Suys duidelijk aantonen dat de wil tot ‘beschadiging’ van de reputatie en professionele ingesteldheid van zijn Diensthoofd, duidelijk aanwezig is;

Overwegende dat INP Johan Suys een duidelijke neiging tot ‘persoonlijke interpretaties’ vertoont van feiten en gebeurtenissen; dat bij wijze van illustratie van deze vaststelling, verwezen wordt naar zijn verweerschrift (stuk161) waarin hij enerzijds stelt m.b.t. een welbepaald nieuw feit ‘... Collega M. geraakte hierdoor – volgens Suys – buiten zijn zinnen’ daar waar de betrokken collega (collega M.) zelf, volgens zijn eigen verklaring (stuk 170) beweert dat hij ‘... niet gechoqueerd was door de uitspraak, zelfs als mijn echtgenote van Nederlandse origine is’; dat een dergelijke mentaliteit en ingesteldheid van aard zijn professionele zo niet

persoonlijke schade toe te brengen en als dusdanig tuchtrechtelijk strafbaar zijn;

Overwegende dat de vastgestelde tekortkomingen onmiskenbaar van tuchtrechtelijke aard zijn; dat een lichte tuchtstraf adequaat overkomt;

Overwegende dat INP Johan Suys formeel wordt aangemaand de pertinente lessen te trekken uit deze procedure, opdat geen gelijkaardige herhaling in de toekomst wordt vastgesteld;

In mijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid:

Leg ik u, voor de feiten vervat in punt 2, de lichte tuchtstraf van de blaam op.

[...].”

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Hij voert aan dat de feiten niet bewezen zijn.

Verzoeker wijst erop dat zowel in het inleidende verslag als in de bestreden beslissing sprake is van een “informatieverslag” dat hij op eigen initiatief betreffende CP P.M. heeft opgesteld, terwijl dit in werkelijkheid zijn verweerschrift was naar aanleiding van het (werkelijk) informatieverslag dat laatstgenoemde lastens hem heeft opgesteld. Verzoeker wijst er ook op dat hij in zijn verweerschrift, in antwoord op het inleidend verslag, voor elk van de ten laste gelegde feiten bijkomende verduidelijking heeft gegeven en dat hij tevens bijkomend onderzoek gevraagd heeft, met concrete aanduiding van de onderzoeksopdrachten die gevraagd werden.

Verzoeker wijst er verder op dat er geen vooronderzoek werd gevoerd, maar dat de tuchtoverheid zich uitsluitend baseert op de gegevens van het vooronderzoek dat gevoerd werd naar aanleiding van de opdracht die HCP D.P. aan de gewone tuchtoverheid heeft gegeven om de aantijgingen lastens CP P.M. te onderzoeken. De verklaringen van laatstgenoemde in dit vooronderzoek kunnen niet aan verzoeker worden tegengeworpen, aangezien CP P.M. het voorwerp was van dit onderzoek, hij op grond van artikel 25 van de tuchtwet niet

gehouden was tot de loyauteitsplicht en er integendeel alle belang bij had de waarheid te verdoezelen om zelf gunstig uit dit onderzoek te komen, hetgeen ook zijn recht was. Een dergelijke verklaring biedt niet de minste garantie op correctheid en kan aan verzoeker niet tegengeworpen worden, hetgeen de tuchtoverheid nochtans doet. Hetzelfde geldt voor de verklaring van CP F., gelet op de finaliteit ervan.

4.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat verzoeker zich van allerlei verdachtmakingen en subjectieve waarheden bedient en dat hij alles en iedereen bij het dossier betreft, zonder evenwel veel concrete en objectieve gegevens aan te brengen. De overheid heeft de beschuldigingen ten aanzien van CP P.M. onderzocht en ongegrond bevonden en heeft de zaak daarna verder onderzocht zoals het betaamt, namelijk via een voorafgaand onderzoek waarin alle nuttige getuigen werden gehoord en de nodige onderzoeksdaten werden uitgevoerd. De verwerende partij zet vervolgens met verwijzing naar de motivering van de bestreden beslissing per ten laste gelegd feit uiteen waarom de feiten als bewezen kunnen worden geacht. Zij wijst er ook op dat indien verzoeker overtuigd was van het nut van bepaalde getuigenverklaringen, hij deze steeds aan het dossier kon toevoegen. De overheid heeft de nuttige en objectieve onderzoeksdaten verricht die nodig waren, zodat zij zorgvuldig is geweest bij het samenstellen van het tuchtdossier. Zij heeft tevens gemotiveerd waarom het niet nuttig was sommige getuigen te horen, terwijl verzoeker de mogelijkheid had om de verklaringen die hij nuttig achtte bij te brengen, hetgeen hij niet heeft gedaan.

4.3. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord onder meer dat het nogal straf is dat hij zelf de nodige getuigenverklaringen zou moeten verzamelen, hetgeen de omgekeerde wereld is. In voorkomend geval zou de verwerende partij het waarheidsgehalte van die verklaringen waarschijnlijk in twijfel getrokken hebben. Wat het gebruik van de verklaringen van CP P.M. en CP F. betreft, gaat de verwerende partij niet in op de essentie van de zaak, namelijk dat deze verklaringen werden afgelegd ter gelegenheid van een vooronderzoek tucht lastens CP P.M., zodat artikel 25 van de tuchtwet hier ten

volle speelt en deze verklaringen ieder begin van objectief bewijs ontberen en verzoeker niet tegengeworpen kunnen worden.

4.4. De verwerende partij laat in haar laatste memorie nog gelden dat het voorafgaand onderzoek naar dezelfde feiten werd gevoerd ten laste van CP P.M. en volledig ten ontlaste van verzoeker. Indien blijkt dat deze feiten niet worden onderbouwd of toch geen redelijke twijfel bij de overheid kunnen doen rijzen, is de conclusie dan ook bindend voor de overheid om vast te stellen dat de geuite beschuldigingen ongegrond zijn. Verder is een personeelslid op basis van artikel 25 van de tuchtwet sowieso nooit gehouden om mee te werken indien hij mogelijk betrokken is bij de tuchtfeiten. CP P.M. zal dus nooit gehouden zijn om loyaal mee te werken met het onderzoek, maar deed dit wel. Hij is ook de noodzakelijke gesprekspartner om een juiste weergave van de feiten te kunnen bekomen. Indien verklaringen van andere personen, met een onberispelijke loopbaan van meer dan 30 jaar, niet ernstig worden geacht, dan zegt de verwerende partij het ook niet meer te weten. Ook wijst deze partij erop dat het verhoren van hoofdinspecteur V.D.E. geen “heilmiddel” is, aangezien deze van mening is door CP P.M. uitzonderlijk te worden gepest. Verder dient een politieambtenaar wel degelijk een proces-verbaal op te stellen wanneer een misdrijf wordt vastgesteld, maakt het AIK deel uit van de FGP, zodat zware problemen met het AIK dan ook evident gekend zijn bij de directie van de FGP Brussel en is de vaststelling dat enkel zou zijn nagegaan wat de opzoeken door CP P.M. zijn geweest, manifest onjuist. Mocht een opzoeking door laatstgenoemde met een andere login zijn gebeurd, dan zou dit uit de bevraging zijn gebleken.

4.5. Verzoeker laat in zijn laatste memorie nog gelden dat de verwerende partij van in den beginne haar stukken en dossier zo heeft pogen op te bouwen alsof CP P.M. het arme schaap is, dat onverhoeds door verzoeker als boze wolf is aangevallen. Hij wijst erop dat een voorafgaand onderzoek *tout court* ten laste en ten ontlaste dient te zijn en niet “ten laste van de ene” en bij doorwerking “ten ontlaste van de andere”. Het onderzoek naar CP P.M. werd volgens verzoeker niet ernstig gevoerd, er is geen enkele waarborg voor de

juistheid van zijn verklaring en de enige andere bevestiging is de “verklaring” van CP F. Op de door verzoeker gevraagde onderzoeken of bevragingen (zo bijvoorbeeld van CP S.) werd niet ingegaan. Pas nu stelt de verwerende partij dat een eventuele bevraging van CP V.D.E. niet nuttig zou zijn geweest, wegens animositeit tussen deze laatste en CP P.M. Aan het woord van CP P.M. zou volgens de verwerende partij echter niet mogen worden getwijfeld, wat volgens verzoeker wijst op een dubbele moraal. Aangezien CP P.M. was ingelicht, was het opstellen van een proces-verbaal in deze context zeer discutabel. Daarenboven is een ongenueanceerde verwijzing naar artikel 29 van het wetboek van strafvordering volgens verzoeker op zijn minst bij het haar gegrepen. Dat de verwerende partij zo ongenueanceerd verwijst naar de ambtelijke aangifteplicht is des te meer verwonderlijk, nu de deontologische code onder punt 60 stelt dat bij de vaststelling van misdrijven, in de geest van de gemeenschappelijke politiezorg, oordeelkundig dient te worden opgetreden. De FGP Brussel is verder niet het best geplaatst om de polemiek tussen CP P.M. en de politie van Schaarbeek te duiden, uit de voorgelegde logins valt niet af te leiden “of er een controle van Six is gebeurd op login van [S.]” en de verwerende partij zwijgt in alle talen over de ontoereikendheid van de onderzochte periode.

Beoordeling

4.6. Wat het bewezen zijn van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten betreft, herinnert de Raad van State eraan dat het hem niet behoort om het onderzoek van die feiten over te doen en vervolgens uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende feiten moet worden beschouwd. De Raad van State vermag enkel na te gaan of de tuchtoverheid op basis van de haar voorliggende, volgens de regels der bewijsvoering vergaarde gegevens rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten mocht besluiten.

4.7. Vastgesteld wordt dat de bestreden tuchtbeslissing verzoeker werd opgelegd zonder dat een voorafgaand onderzoek jegens hem werd gevoerd. Het inleidend verslag werd opgesteld op basis van gegevens zoals die blijken uit

het voorafgaand onderzoek naar CP P.M., waarna verzoeker in zijn verweerschrift voor elk van de ten laste gelegde feiten bijkomende onderzoeksverrichtingen heeft gevraagd, verzoek waarop de tuchtoverheid niet is ingegaan, in essentie op grond van de gegevens uit het voorafgaand onderzoek naar CP P.M.

4.8. Gelet op artikel 32 van de tuchtwet, heeft de gewone tuchtoverheid weliswaar niet de plicht om een voorafgaand onderzoek uit te voeren alvorens een inleidend verslag op te stellen. Dit vereist evenwel dat deze tuchtoverheid over voldoende objectief vastgestelde gegevens beschikt om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden. Om te beoordelen of de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn, dient vooreerst nagegaan te worden of de gegevens afkomstig uit het voorafgaand onderzoek naar CP P.M. een voldoende en objectieve basis vormen om de feiten lastens verzoeker voor bewezen te houden, rekening houdende met de vaststelling dat verzoeker in zijn verweerschrift bijkomende onderzoeksverrichtingen heeft gevraagd.

4.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de tuchtoverheid zich minstens voor een aantal van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten mede baseert op de verklaringen die CP P.M. afgelegd heeft in het kader van het vooronderzoek dat tegen hem werd gevoerd. Deze verklaringen hebben ten aanzien van verzoeker echter geen bewijswaarde, gelet op artikel 25, eerste lid van de tuchtwet, luidens hetwelk een personeelslid er enkel toe gehouden is loyaal mee te werken aan de tuchtonderzoeken waarvan hij het voorwerp niet uitmaakt of waarvan hij het voorwerp niet kan uitmaken. Aangezien het vooronderzoek naar CP P.M. gevoerd werd in het kader van een mogelijke tuchtprocedure, was hij er, gelet op artikel 25 van de tuchtwet, niet toe gehouden loyaal mee te werken, vermits de resultaten van dit onderzoek konden leiden tot een tuchtprocedure waarvan hij het voorwerp uitmaakte. Hij was er bijgevolg niet toe gehouden de waarheid te spreken omtrent de feiten waarnaar een onderzoek werd gevoerd. Het betoog in de laatste memorie van de verwerende partij, dat CP P.M. er evenmin toe gehouden zou zijn geweest om loyaal mee te werken voor

wat betreft verklaringen die hij in het kader van een tuchtprocedure tegen verzoeker zou hebben afgelegd, doet aan het voormelde geen afbreuk.

4.10. Het feit dat de tuchtoverheid zich voor de bestreden tuchtbeslissing op het voorafgaand onderzoek met betrekking tot CP P.M. heeft gesteund, klemmt nog meer, nu uit deze beslissing verder blijkt dat de tuchtoverheid geen enkele van de door verzoeker gevraagde bijkomende onderzoeksverrichtingen heeft uitgevoerd en de motieven daartoe niet afdoende zijn.

Inzake het incident met betrekking tot het proces-verbaal dat werd opgemaakt naar aanleiding van de diefstal van het voertuig van minister Milquet, verwijst de bestreden beslissing weliswaar naar het feit dat de verklaring van CP P.M. bevestigd werd door CP F., maar verzoeker wijst erop dat deze bevestiging op discutabele wijze is tot stand gekomen, namelijk op grond van de verklaring van CP P.M. die CP F. voorgelezen werd. In die context blijkt het argument van de tuchtoverheid dat de integriteit van CP F. omwille van een onberispelijke loopbaan van meer dan 30 jaar niet in twijfel mag getrokken worden, geen afdoende argument om de feiten, zoals CP P.M. deze voorstelt, aan te nemen zonder HINP V.D.E. hierover te horen, ofschoon dit expliciet door verzoeker werd gevraagd. Het motief in de laatste memorie van de verwerende partij daartoe, te weten de animositeit die tussen laatstgenoemde en CP P.M. zou hebben bestaan, vermag dit gebrek niet goed te maken, temeer daar het pas *a posteriori* wordt verstrekt.

Wat betreft het raadplegen van het proces-verbaal van minister Milquet door INP S. “uit nieuwsgierigheid”, leidt de bestreden beslissing het niet bestaan van dit feit af uit de afwezigheid van een proces-verbaal lastens laatstgenoemde en het niet inlichten door verzoeker van zijn oversten. Nochtans blijkt dat CP P.M. dit voorval niet ontkent, maar er een andere uitleg aan geeft, zodat hij er in ieder geval over ingelicht was. Het gegeven dat verzoeker geen proces-verbaal over de tekortkoming van INP S. heeft opgesteld, als bewijs aannemen dat zijn feitenrelaas ongegrond is, komt de Raad van State, in de

specifieke context van spanningen tussen verzoeker en zijn diensthoofd CP P.M., als een niet afdoende argument over om verzoekers versie van de feiten te weerleggen. Ook hier blijkt geen afdoende reden voorhanden om HINP V.D.E. niet te horen.

Inzake de tussenkomst van CP P.M. bij de PZ Bruno naar aanleiding van een incident waarbij INP S. betrokken was en de vertroebelde onderlinge relatie tussen het AIK en de PZ Bruno, motiveert de bestreden beslissing het niet bestaan van deze problemen door te verwijzen naar de verklaring van de directie FGP Brussel naar aanleiding van het vooronderzoek naar CP P.M. De Raad van State is er niet van overtuigd dat de directie FGP Brussel het best geplaatst is om de problemen te kennen die de PZ Bruno, of bepaalde politiepersoneelsleden van die zone, zouden hebben met het AIK, en inzonderheid met CP P.M. en INP S. Er blijkt geen afdoende reden voorhanden om de door verzoeker gevraagde onderzoeksverrichtingen, waaronder opnieuw een verhoor van HINP V.D.E., die hierover meer duidelijkheid konden brengen, niet te verrichten.

Inzake de opzoeken die CP P.M. in de gegevensbanken naar INP S. zou hebben verricht, blijkt verzoeker er niet onterecht op te wijzen dat de onderzochte periode niet toereikend is, vermits slechts de consultaties vanaf 11 april 2012 werden gecontroleerd, terwijl met verzoeker kan aangenomen worden dat het voorval met INP S. – en bijgevolg ook de voormelde opzoeken – zich vroeger kan hebben voorgedaan, hetgeen bevestigd wordt door HINP V.D.E.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van State van oordeel dat de gewone tuchtoverheid niet zorgvuldig tewerk is gegaan bij de vaststelling van de feiten die zij verzoeker ten laste legt en dat de materiële motieven waarop de bestreden beslissing steunt, niet deugdelijk zijn.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 22 januari 2013 van de waarnemend directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie als hogere tuchtoverheid waarbij aan Johan Suys de lichte tuchtstraf van de blaam is opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht juli 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust